

Jesu Kristi åpenbaring – nummer én

Åpenbaringens sæd: Avsløring av det profetiske teppet fra lignelser til den siste advarselen

Jeff Pippenger
2023-07-29

De forente stater er uttrykkelig identifisert i Bibelen. Det finnes flere bibelske avsnitt som uttrykkelig identifiserer De forente stater ved verdens ende. I Åpenbaringen kapittel tretten er De forente stater det andre dyret, eller dyret med de to hornene, som stiger opp av jorden og forbyr hele verden å kjøpe eller selge—uten at de har dyrets merke.

Og jeg så et annet dyr stige opp av jorden; og det hadde to horn lik et lam, og det talte som en drage. Og det utøver all den første dyrets makt for dets øyne og får jorden og dem som bor på den, til å tilbe det første dyret, det hvis dødelige sår ble leget. Og det gjør store tegn, så det til og med får ild til å fare ned fra himmelen på jorden for menneskers øyne, og det forfører dem som bor på jorden ved hjelp av de tegn som det var gitt makt til å gjøre for dyrets øyne; idet det sier til dem som bor på jorden, at de skal lage et bilde av dyret, det som hadde sår av sverd og ble levende. Og det fikk makt til å gi ånd til dyrets bilde, så dyrets bilde både kunne tale og gjøre at alle som ikke ville tilbe dyrets bilde, skulle drepes. Og det får alle, både små og store, rike og fattige, frie og treller, til å ta et merke på sin høyre hånd eller på sin panne, og at ingen skal kunne kjøpe eller selge uten den som har merket eller dyrets navn eller tallet for dets navn.

Her er visdom. Den som har forstand, la ham regne ut dyrets tall; for det er et menneskes tall, og dets tall er seks hundre og sekstiseks. Åpenbaringen 13:11–18.

Det er sju primære profetiske kjennetegn i dette avsnittet som er forbundet med det tohornede jorddyret. Han utøver makten til dyret som gikk forut for ham; han får alle i verden til å tilbe dyret som var før ham; han gjør store tegn og under som alle mennesker ser; han forfører hele verden og befaler verden å lage et bilde av dyret som var før ham; han gir liv til dyrets bilde, og det taler; han tvinger, under dødsstraff, hele verden til å tilbe bildet av dyret; og han tvinger hele verden til å ta imot merket enten på pannen eller hånden og forbyr kjøp og salg for dem som ikke har dyrets merke, navn eller tall.

Forførelsens verk som fullbyrdes av dyret som i vers elleve stiger «opp av jorden», er så bedragerisk og mektig at det «forfører dem som bor på jorden». Hele verden vil bli forført av Amerikas forente stater. Det vil si at, med unntak av Guds menighet, skal hele verden forføres til å ta imot antikrists merke. De profetiske begivenheter som går forut for denne verdensomspennende forførelse, er allerede i gang.

Det finst forteljingar frå Bibelen som dei fleste kjenner, om så berre på eit overflatisk plan. Dei fleste har høyrte om konfrontasjonane mellom Moses og Farao, Daniel og Nebukadnesar eller Jesus og Pilatus. Menneske kjenner desse bibelforteljingane på ulike nivå av forståing, men dei er ikkje nødvendigvis merksame på at bibelprofetien direkte og heilt spesifikt peikar ut kongar og rike. Det

var utan tvil tilfellet med Moses, Daniel og Kristus. Egypt, Babylon og Rom vart alle uttrykkeleg identifiserte i bibelprofetien på førehand, i den historia der dei oppfylte føreseiingane om sine respektive rike. Gud endrar seg aldri.

For eg er Herren, eg endrar meg ikkje; difor er de, Jakobs søner, ikkje fortærte. Malaki 3:6.

Jesus Kristus er den samme i går og i dag, ja, til evig tid. Hebreerne 13:8.

Det forhold at Gud aldri forandrer seg, gjør det mulig for oss å anvende enkel logikk i vår betraktning av jorddyret med to horn i Åpenbaringen tretten. Fordi vi vet at Gud fremholdt forutsigelser som direkte identifiserte rikene Egypt, Babylon og Roma idet de hver for seg samhandlet med og forfulgte Guds menighet, kan vi fastslå enkelte forhold vedrørende jorddyret i Åpenbaringen tretten. Jorddyret vil, likesom Egypt, Babylon og Roma, bli direkte identifisert i bibelsk profeti på forhånd, før den historien hvor forutsigelsen om den nasjonen blir oppfylt. Jeg sier at vi kan fastslå dette faktum på grunnlag av en meget enkel, men viktig, bibelsk regel. Regelen slår fast at sannhet blir stadfestet på grunnlag av to vitnesbyrd.

Etter to vitners eller tre vitners utsagn skal den som har gjort seg skyldig til døden, lide døden; men etter ett vitnes utsagn skal han ikke lide døden. 5. Mosebok 17:6.

Eit vitne skal ikkje stiga fram mot ein mann for nokon misgjerning eller for nokon synd, kva synd det enn er som han har gjort; etter to vitnars munn eller etter tre vitnars munn skal saka stå fast. 5. Mosebok 19:15.

Dette er tredje gang jeg kommer til dere. Hver sak skal stadfestes ved to eller tre vitners munn. 2 Korinterbrev 13:1.

Ta ikke imot noen anklage mot en eldste uten på grunnlag av to eller tre vitner. 1 Timoteus 5:19.

Bibelens profetier forutsa det gamle Egypts undergang da Gud gjorde opp med Egypts opprørske farao. Bibelens profetier forutsa det gamle Babylons oppgang og fall samtidig som de også gjorde opp med Babylons opprørske konger. Bibelens profetier forutsa det hedenske Romas rikes oppgang og fall og identifiserte og gjorde opp med Romas korrupte representanter. Den konsekvente fastheten i Guds uforanderlige karakter viser at det mest betydningsfulle riket som er nevnt i Bibelens profetier—jorddyret i Åpenbaringen tretten—uten tvil også vil bli identifisert av Bibelens profetier.

Når profetien om jorddyret i Åpenbaringen tretten blir oppfylt, vil Guds menighet stå i konfrontasjon med jorddyrets politiske og religiøse lederskap, slik det profetisk er illustrert ved Moses, Daniel og Kristus. De forente staters profetiske rolle ved verdens ende er et hovedemne i Bibelens profetier. Når vi utfolder den bibelske informasjonen som identifiserer De forente staters rolle i Bibelens profetier, vil vi anvende regler som finnes i Bibelen, for Guds ord trenger ingen menneskelig definisjon. Det gamle Israel fikk seremonielle regler, helseregler, ti moralske regler, regler for jordbruk, og så videre. Gud er en ordens Gud.

La alt gå sømmelig og ordentlig for seg. 1 Korinterbrev 14,40.

Den bibelske beretningen gir intet vitnesbyrd som antyder at et menneske ville bli velsignet ved ganske enkelt å ignorere regler gitt av Gud. Hvem kan vente å bli velsignet dersom de ignorerer reglene for profetisk fortolkning, fastsatt i og av Bibelen med tanke på profetiske studier?

Kom nå, og la oss gå i rette med hverandre, sier Herren: Om deres synder er som skarlagen, skal de bli hvite som snø; om de er røde som purpur, skal de bli som ull. Jesaja 1:18.

Når vi anvender de bibelske reglene, vil vi la Bibelen fastslå og bekrefte om reglene er ekte eller falske. Som med alle Guds ulike regler finnes det alltid en satanisk forfalskning av reglene. Det er derfor en nødvendighet at når en regel anvendes for å fastslå en sannhet, bør både den sannheten som er identifisert, og den regelen som er anvendt, prøves.

Mine kjære, tro ikke enhver ånd, men prøv åndene om de er av Gud; for mange falske profeter er gått ut i verden. 1 Johannes 4:1.

Et annet formål, utover å identifisere De forente staters profetiske rolle i denne studien, er å identifisere det skjulte budskapet fra Åpenbaringsboken som Jesus holdt skjult inntil denne særlige generasjon.

De skjulte ting hører Herren vår Gud til; men de ting som er åpenbart, hører oss og våre barn til for evig, for at vi skal gjøre etter alle ordene i denne lov. 5. Mosebok 29,29.

Guds profetiske hemmeligheter som blir åpenbart, har til hensikt å sette dem som mottar hemmeligheten, i stand til å holde hans lov. Mennesker kan bare holde hans lov dersom den er skrevet på deres hjerte. Hemmeligheten som blir åpnet i Johannes' åpenbaring, er en del av Den Hellige Ånds prosess med å skrive Guds lov i vårt indre og på våre hjerter. Hemmeligheten som blir åpnet for Guds folk, oppretter den nye pakten når og dersom den tas imot i tro.

Se, dager kommer, sier Herren, da jeg vil opprette en ny pakt med Israels hus og med Judas hus, ikke som den pakten jeg opprettet med deres fedre den dag jeg tok dem ved hånden for å føre dem ut av landet Egypt, den pakten som de brøt, enda jeg var deres ektemann, sier Herren. Men dette er den pakten jeg vil opprette med Israels hus etter de dager, sier Herren: Jeg vil legge min lov i deres indre og skrive den i deres hjerter; og jeg vil være deres Gud, og de skal være mitt folk. Jeremia 31:31–33.

«I de siste dager av denne jordens historie skal Guds pakt med sitt budholdende folk fornyes.» Review and Herald, 26. februar 1914.

Åpenbaringen 1:1–3 Det endelige advarselsbudskapet:

Jesu Kristi åpenbaring, som Gud gav ham for å vise sine tjenere det som snart må skje; og han sendte bud og kunngjorde det ved sin engel for sin tjener Johannes, han som vitnet om Guds ord og Jesu Kristi vitnesbyrd, ja, om alt det han så. Salig er den som leser, og de som hører ordene i denne profeti og tar vare på det som der er skrevet; for tiden er nær. Åpenbaringen 1:1–3.

De tre første versene i Åpenbaringen kapittel én fastslår at «Jesu Kristi åpenbaring» er det endelige budskapet til menneskeheten. Det er tydelig at det er et budskap, for «Jesu Kristi åpenbaring» ble

gitt til Ham fra den himmelske Far for å vise sine tjenere hva som «snart må skje».

Vi blir oppfordret til å ta i betraktning at «Den Hellige Ånd på en slik måte har formet forholdene, både i selve profetiens meddelelse» og også «i de begivenheter som blir fremstilt».

«Den Hellige Ånd har ordnet forholdene slik, både i selve profetiens meddelelse og i de hendelser som fremstilles, at det skal læres at det menneskelige redskap skal holdes ute av syne, skjult i Kristus, og at Herren, himmelens Gud, og hans lov skal opphøyes. Les Daniels bok. Gå frem punkt for punkt gjennom historien om de rikene som der er fremstilt.»
Testimonies to Ministers, 112.

«De hendelser som fremstilles», og også «givelsen av profetien» i de tre første versene i Åpenbaringen kapittel én, illustrerer særskilt den trinnvise prosessen for hvordan Gud kommuniserer med mennesker, og identifiserer også at budskapet som blir formidlet, kalles «Jesu Kristi åpenbaring».

Jesu Kristus gjorde deretter to ting med det budskapet som han mottok fra Gud. Han sendte budskapet ved sin engel, og han tilkjennega også sitt budskap ved den engelen. Hans engel førte deretter budskapet til profeten Johannes, som skrev det ned og sendte det til menighetene for deg og meg. De tre første versene ble «slik utformet» av «Den Hellige Ånd» at de understreker både «budskapet» og «kommunikasjonsprosessen» som var involvert i å overbringe budskapet.

De tre versene vi betrakter, frembærer det siste budskapet til menneskeheten, men ikke bare det siste budskapet—enda viktigere er det at disse tre versene representerer det siste «advarsels»-budskapet til planeten jorden. Budskapets «advarsels»-karakter blir identifisert idet en klasse mennesker blir omtalt som «salige» fordi de har lest, hørt og holdt «det som er skrevet deri». Det finnes en klasse mennesker som verken vil lese eller høre en advarsel fremstilt som «Jesu Kristi åpenbaring». Det er umulig for dem å være salige. Det er innlysende at dersom det finnes en klasse som er salig ved å lese, høre og holde det som er skrevet, så finnes det også en klasse som ikke er salig. Vil et menneske lese, høre og holde budskapet i Jesu Kristi åpenbaring? Hvis så, vil han være salig; hvis ikke, vil han være forbannet.

«Profeten sier: ‘Salig er den som leser’ — det finnes dem som ikke vil lese; velsignelsen er ikke for dem. ‘Og de som hører’ — det er også noen som nekter å høre noe som helst om profetiene; velsignelsen er ikke for denne klasse. ‘Og holder fast ved det som er skrevet deri’ — mange nekter å gi akt på advarslene og undervisningen som finnes i Åpenbaringen; ingen av disse kan gjøre krav på den lovede velsignelse. Alle som gjør narr av profetiens emner og spotter de symboler som her høytidelig er gitt, alle som nekter å reformere sitt liv og å berede seg på Menneskesønnens komme, skal være uten velsignelse.» The Great Controversy, 341.

Uttrykket «tiden er nær» i vers tre angir at det finnes et bestemt tidspunkt da det siste advarselsbudskapet kommer i historien. «Tiden» — (et bestemt tidspunkt) «er nær». Et bestemt tidspunkt er i ferd med å komme, for det er nær, og Guds folk (representert ved Johannes) forstår budskapet før «tiden» kommer. Johannes skrev Åpenbaringsboken omkring slutten av det første århundret, men disse versene angir at det vil komme et tidspunkt i historien lenge etter år 100, da det endelige advarselsbudskapet skal bli forkynt. Når den «tid» «er» «nær», vil budskapet som

angir de «ting som snart må skje», bli åpenbart for Guds tjenere.

I denne artikkelserien vil Bibelen og Ellen Whites skrifter bli brukt som autoritet til å underbygge forklaringen av de bibelstedene vi siterer.

Vi vil også vise til reglene for profetisk tolkning, sammenstilt av William Miller, og til reglene som er identifisert i samlingen med tittelen Prophetic Keys. Vi vil også benytte den profetiske studien kalt Habakkuks tavler.

Vi har ikke til hensikt å definere hver regel vi anvender. Av korthetshensyn vil vi ganske enkelt henviser til kompendiet Prophetic Keys for dem som ønsker å lese en mer detaljert begrunnelse for regelen. Med serien Habakkuk's Tables har vi til hensikt å påpeke visse framstillinger hvor et emne som vi kort vil berøre, behandles i større dybde.

Mens vi arbeider oss gjennom et studium av Åpenbaringen, oppmuntrer vi til offentlig respons, men vi vil bare svare på innspill som bidrar til det pågående studiet. Omfanget av vår drøftelse vil omfatte den nåværende serien av presentasjoner, de profetiske reglene vi anvender, og den informasjonen som finnes i Habakkuks tabeller.

Jesu Kristi åpenbaring, som Gud gav ham for å vise sine tjenere det som snart må skje; og han sendte bud og kunngjorde den ved sin engel til sin tjener Johannes, han som vitnet om Guds ord og om Jesu Kristi vitnesbyrd, ja, om alt det han så. Salig er den som leser, og de som hører ordene i denne profeti og holder fast på det som er skrevet i den; for tiden er nær. Åpenbaringen 1:1–3.

Det greske ordet som er oversatt med «signified», betyr «å angi». Han sendte budskapet ved «sin» engel, og han tilkjennega det ved «sin» engel. «Sin» engel er Gabriel.

«Engelens ord: 'Jeg er Gabriel, som står framfor Gud,' viser at han innehar en stilling med høy ære i de himmelske saler. Da han kom med et budskap til Daniel, sa han: 'Det er ingen som står meg bi i dette, uten Mikael [Kristus], deres fyrste.' Daniel 10:21. Om Gabriel sier Frelseren i Åpenbaringen at 'Han sendte det og kunngjorde det ved sin engel til sin tjener Johannes.' Åpenbaringen 1:1.» Slektenes håp, 99.

Engelen Gabriel blir sendt med budskapet, og engelen Gabriel representerer også budskapet. Når menneskeheten kommer til det punkt i historien da «tiden er nær» for at det siste advarselsbudskap skal forkynnes, blir dette siste budskap representert ved en engel. I Åpenbaringsboken blir «budskap» ofte representert som engler, og selvsagt betyr det greske ordet som er oversatt med «engel» i Åpenbaringen, budbærer.

Enhver åpenbaring av Guds sannhet som har kommet i historien, er visselig en åpenbaring av Jesus Kristus; men Jesu Kristi åpenbaring i Åpenbaringen kapittel én er den siste advarsel til menneskeheten, og den finner sted på et bestemt tidspunkt som fremstilles som en «tid». Det finnes et annet avsnitt i Åpenbaringsboken hvor Johannes viser til at «tiden er nær». Det andre avsnittet gir et annet vitnesbyrd for å prøve de innledende påstandene jeg har fremsatt om versene én til tre.

Og han sa til meg: Disse ord er trofaste og sanne; og Herren, de hellige profeters Gud, har sendt sin engel for å vise sine tjenere det som snart må skje. Se, jeg kommer snart. Salig er den som holder fast ved ordene i denne boks profeti.

Og jeg, Johannes, så disse ting og hørte dem. Og da jeg hadde hørt og sett, falt jeg ned for å tilbe for føttene til engelen som viste meg disse ting.

Da sier han til meg: Se til at du ikke gjør det! For jeg er din medtjener, og dine brødres, profetenes, og deres som holder fast ved ordene i denne bok. Tilbe Gud.

Og han sier til meg: Forsegl ikke ordene i profetien i denne bok, for tiden er nær. Den som gjør urett, la ham fremdeles gjøre urett; og den som er uren, la ham fremdeles være uren; og den som er rettferdig, la ham fremdeles være rettferdig; og den som er hellig, la ham fremdeles være hellig. Åpenbaringen 22:6–11.

Ved slutten av Åpenbaringsboken finner vi det samme emnet som i begynnelsen av Åpenbaringen. Kommunikasjonsprosessen og budskapet blir igjen omtalt når «Herren Gud» «sendte sin engel for å vise sine tjenere det som snart må skje». Og så snart tjenerne blir vist budskapet som angir «det som snart må skje», kunngjør Kristus at Han kommer snart. Dette er budskapet som går forut for Kristi annet komme, og det er derfor det siste advarselsbudskapet—det selvsamme budskap som i vers én i kapittel én er fremstilt som «Jesu Kristi åpenbaring». Velsignelsen som er lovet i de tre første versene i Åpenbaringen, blir gjentatt med utsagnet: «salig er den som holder fast ved ordene i denne bokens profeti.»

I disse versene finner vi en utdypning av den kommunikasjonsprosessen som ble fremstilt i kapittel én, for vi ser at etter at Gabriel overbringer budskapet til Johannes, blir Johannes så overveldet av budskapet at han forsøker å tilbe Gabriel, som deretter bruker Johannes' misforståelse til å gjøre det klart at himmelske engler, jordiske profeter og alle som holder fast ved budskapets ord, er «medtjenere» som skal tilbe Skaper-Gud, ikke Guds skapning.

Disse versene beskriver de samme begivenheter og det samme budskap som vi betrakter i kapittel én. De gjentar de trofaste og sanne ord som viser Guds tjenere hva som snart må skje. Budskapet settes igjen inn i sammenhengen med kommunikasjonsprosessen mellom Gud og Hans tjenere. I kapittel tjue-to finner vi ytterligere bevis for at budskapet er det siste advarselsbudskap, for den «tid» som er «nær», er angitt som å inntreffe like før menneskets prøvetid avsluttes; for kunngjøringen om at «den som gjør urett, han gjøre urett fremdeles; og den som er uren, han være uren fremdeles; og den som er rettferdig, han være rettferdig fremdeles; og den som er hellig, han være hellig fremdeles», markerer prøvetidens avslutning og innleder de sju siste plagene, som igjen avsluttes med Kristi annet komme.

«På den tid skal Mikael stå fram, den store fyrsten som vernar ditt folks born; og det skal koma ei trengsle tid, slik det aldri har vore sidan det fanst noko folk, heilt til den same tid. Men på den tid skal ditt folk bli frelst, kvar den som blir funnen oppskreven i boka.» Daniel 12:1.

«Når den tredje engels budskap avsluttes, går nåden ikke lenger i forbønn for jordens skyldige innbyggere. Guds folk har fullført sitt verk. De har mottatt «sildigregnet», «vederkvegelsen fra

Herrens åsyn», og de er beredt for prøvelsens time som ligger foran dem. Engler haster frem og tilbake i himmelen. En engel som vender tilbake fra jorden, kunngjør at hans gjerning er fullført; den endelige prøve er kommet over verden, og alle som har vist seg trofaste mot de guddommelige forskrifter, har mottatt «den levende Guds segl». Da opphører Jesus med sin forbønn i helligdommen der oppe. Han løfter sine hender og sier med høy røst: «Det er skjedd!»; og hele den himmelske englehær legger av sine kroner idet han fremsetter den høytidelige kunngjøring: «Den som gjør urett, han gjøre fortsatt urett; og den som er uren, han være fortsatt uren; og den som er rettferdig, han være fortsatt rettferdig; og den som er hellig, han være fortsatt hellig.» Åpenbaringen 22:11. Hver sak er avgjort til liv eller død.» The Great Controversy, 613.

I begynnelsen av Åpenbaringsboken og ved slutten av Åpenbaringsboken blir den samme beretningen fremstilt. Når de to avsnittene sammenholdes, gjør det oss i stand til å forstå at «Jesu Kristi åpenbaring» er det siste advarselsbudskapet til menneskeheten før Kristi annet komme. Budskapet er symbolsk fremstilt ved en engel som ankommer like før nådetidens avslutning. Budskapet deler menneskeheten i to klasser, alt etter om de leser, hører og holder det budskapet som blir avseglet når «tiden er nær», — like før nådetiden avsluttes.

«Når vi nærmer oss avslutningen på denne verdens historie, krever profetiene som angår de siste dager, særlig vår granskning. Den siste boken i Det nye testamente er full av sannhet som vi trenger å forstå. Satan har forblindet manges sinn, slik at de gjerne har grepet enhver unnskyldning for ikke å gjøre Åpenbaringen til gjenstand for sitt studium.

Åpenbaringsens bok, i forbindelse med Daniels bok, krever nøye studium. Hver gudfryktig lærer må overveie hvordan han klarest kan forstå og framstille det evangelium som vår Frelser personlig kom for å kunngjøre for sin tjener Johannes,—«Jesu Kristi åpenbaring, som Gud gav ham for å vise sine tjenere det som snart skal skje.» Ingen bør bli motløse i sitt studium av Åpenbaringen på grunn av dens tilsynelatende mystiske symboler. «Dersom noen av dere mangler visdom, da be han Gud om den, han som gir alle villig og uten bebreidelse.» «Salig er den som leser, og de som hører denne profetis ord og tar vare på det som er skrevet i den; for tiden er nær.» Vi skal forkynne for verden de store og høytidelige sannheter som er inneholdt i Åpenbaringsens bok. Inn i selve Guds menighets ordninger og prinsipper skal disse sannhetene trenge inn. Det bør være et nærmere og mer flittig studium av denne boken, en mer alvorlig framstilling av sannhetene den inneholder, sannheter som angår alle som lever i disse siste dager. Alle som forbereder seg på å møte sin Herre, bør gjøre denne boken til gjenstand for alvorlig studium og bønn. Den er nettopp hva navnet betegner,—en åpenbaring av de viktigste begivenheter som skal finne sted i de siste dager av denne jords historie. Johannes ble, på grunn av sin trofaste tillit til Guds ord og Kristi vitnesbyrd, forvist til øya Patmos. Men hans forvisning skilte ham ikke fra Kristus. Herren besøkte sin trofaste tjener i hans landflyktighet og gav ham undervisning om det som skulle komme over verden.

«Denne undervisningen er av den største betydning for oss; for vi lever i de siste dager av denne jords historie. Snart skal vi gå inn i oppfyllelsen av de begivenheter som Kristus viste Johannes skulle finne sted. Når Herrens budbærere fremholder disse høytidelige sannheter, må de innse at de behandler emner av evig betydning, og de bør søke Den Hellige Ånds dåp, for at

de må tale, ikke sine egne ord, men de ord som er gitt dem av Gud. »

«Åpenbaringsboken må åpnes for folket. Mange har blitt lært at den er en forseglet bok, men den er forseglet bare for dem som forkaster sannhet og lys. Sannhetene den inneholder, må forkynnes, for at mennesker kan få anledning til å forberede seg på de begivenheter som så snart skal finne sted. Den tredje engels budskap må legges fram som det eneste håp om frelse for en fortapt verden.»

«De siste dagers farer er over oss, og i vårt arbeid skal vi advare folket om den fare de befinner seg i. La ikke de høytidelige scener som profetien har åpenbart snart vil finne sted, bli forbigått i stillhet. Vi er Guds sendebud, og vi har ingen tid å miste. De som vil være medarbeidere med vår Herre Jesus Kristus, vil vise en dyp interesse for sannhetene som finnes i denne boken. Med penn og stemme vil de søke å gjøre tydelige de vidunderlige ting som Kristus kom fra himmelen for å åpenbare.» Signs of the Times, 4. juli 1906.

For over hundre år siden, i 1906, fikk vi vite at snart «skal vi tre inn i oppfyllelsen av de begivenheter som Kristus viste Johannes skulle finne sted». Budskapet var fremdeles beseglet i 1906. Det er viktig å forstå at budskapet i Jesu Kristi åpenbaring blir åpnet for Guds folk like før begivenhetene finner sted. Vi får vite at Åpenbaringsboken «er nettopp hva navnet betegner,—en åpenbaring av de viktigste begivenheter som skal finne sted i de siste dager av denne jords historie.»

De blir åpnet slik at Guds folk kan gi advarselen, så de som hører advarselen, kan «få anledning til å forberede seg på de begivenheter som så snart skal finne sted». Det er verdt å merke seg (for Johannes representerer Guds folk i den historien da budskapet skal forkynnes), at Johannes identifiserer de to spørsmålene som han ble forfulgt for. Det var «på grunn av sin trofaste tillit til Guds ord og Kristi vitnesbyrd» at han «ble forvist til øya Patmos». Han ble forvist fordi han godtok både Bibelen og Profetiens Ånd, som er «Jesu vitnesbyrd».

Og jeg falt ned for hans føtter for å tilbe ham. Og han sa til meg: Se til at du ikke gjør det! Jeg er din medtjener og dine brødres, de som har Jesu vitnesbyrd. Tilbe Gud! For Jesu vitnesbyrd er profetiens ånd. Åpenbaringen 19:10.

Johannes representerer et folk ved verdens ende som forstår budskapet i Jesu Kristi åpenbaring, og som blir forfulgt fordi de holder fast ved både Bibelen og Profetiens Ånd.

I de tre første versene i kapittel én blir kommunikasjonsprosessen mellom Gud Faderen og hans tjenere understreket. Kapittel tjue-to føyer ytterligere til fremstillingen av kommunikasjonsprosessen. De to avsnittene representerer begynnelsen og avslutningen av boken Åpenbaringen, og sammen tydeliggjør de Johannes' rolle i den profetiske framstillingen. Han er ikke bare den som skrev ordene i Åpenbaringen, men han representerer også dem ved verdens ende som formidler det siste advarselsbudskapet.

Herren gav ordet; stor var skaren av dem som forkynte det. Salmene 68:11

Johannes «så» og «hørte» de «ting» som utgjør budskapet, og ble befalt å skrive og sende budskapet til menighetene.

som sa: Eg er Alfa og Omega, den fyrste og den siste; og: Det du ser, skriv det i ei bok og send det til dei sju kyrkjene som er i Asia: til Efesos og til Smyrna og til Pergamum og til Tyatira og til Sardes og til Filadelfia og til Laodikea. Openberringa 1:19.

Det han «hørte» og «så», ble han befalt å skrive ned og sende til de sju menighetene i Lilleasia, men når det gjaldt de enkelte menighetene, dikterte Jesus budskapene direkte til Johannes, for hvert budskap til hver av de sju menighetene begynner med uttrykket: «Og til engelen for menigheten i ... skriv.» Jesus dikterte de enkelte budskapene til menighetene.

Jesus dikterte for Johannes, og Jesus sa også til Johannes at han skulle skrive det han så og hørte, og én gang sa Jesus til Johannes at han «ikke» skulle skrive det han hadde hørt.

Og han ropte med høy røst, slik som når en løve brøler; og da han hadde ropt, lot de sju tordener sine røster høre. Og da de sju tordener hadde latt sine røster høre, var jeg i ferd med å skrive; og jeg hørte en røst fra himmelen si til meg: Besegl det som de sju tordener har talt, og skriv det ikke. Åpenbaringen 10:3, 4.

Johannes ble bedt om å forsegle det som de sju tordener talte, og ved å gjøre det forseglede han budskapet fra de sju tordener, slik Daniel ble befalt å forsegle sin bok inntil endetiden.

Men du, Daniel, lukk igjen ordene og forsegl boken inntil endetiden; mange skal fare omkring, og kunnskapen skal bli stor Og han sa: Gå bort, Daniel; for ordene skal holdes lukket og forseglet inntil endetiden. Daniel 12:4, 9.

«Etter at disse sju tordener hadde latt sine røster høre, kommer påbudet til Johannes, likesom til Daniel når det gjelder den lille boken: 'Forsegl det som de sju tordener talte.'» The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 7, 971.

Det vi identifiserer, er at det både ved slutten og begynnelsen av Johannes' åpenbaring utpekes et budskap. Prosessen med å formidle dette budskapet blir også angitt. Den rollen Johannes spiller i formidlingen av budskapet, blir uttrykkelig omtalt. Noen ganger skrev han ganske enkelt det han så og hørte. Andre ganger ble det diktert for ham, og én gang fikk han beskjed om ikke å skrive det han hadde hørt. Budskapet i Jesu Kristi åpenbaring blir gitt av Faderen, til Jesus, til Gabriel og deretter til profeten Johannes, som fikk ansvaret for å skrive budskapet og sende det til menighetene.

Skriv det du har sett, og det som er, og det som heretter skal skje. Åpenbaringen 1:19.

Det kan være mulig å lese verset uten å erkjenne det profetiske prinsippet som er angitt i befalingen til Johannes om å skrive. Å nedtegne de «ting» som ble sett og hørt, er å nedskrive samtidshistorie, for i Johannes' tid var disse «ting» til stede. Å nedtegne samtidshistorien, og derved samtidig skrive ned de ting som skal komme i fremtiden, er den grunnleggende profetiske regelen i Johannes' åpenbaring. Johannes brukes til å understreke og illustrere nettopp dette prinsippet og dets betydning, for han fikk i det vesentlige beskjed om å skrive «det som er, og» ved å gjøre dette skal du skrive «det som siden skal skje», fordi historien gjentar seg. Denne profetiske teknikken er Jesu signatur, for en signatur er et navn, og Hans navn i det første kapitlet av Johannes' åpenbaring er Alfa og Omega. Han identifiserer enden med begynnelsen.

Vi er bare ved begynnelsen av studiet av «Jesu Kristi åpenbaring», og vi betrakter nå de tre første versene i kapittel én. Det endelige advarselsbudskapet med tittelen «Jesu Kristi åpenbaring» blir formidlet fra den himmelske Fader til Jesus, til Gabriel, til Johannes, som nedtegner det i en bok som skal sendes til menighetene. Fordi budskapet så direkte er betegnet som «Jesu Kristi åpenbaring», er det viktig å merke seg at av alle de elementene som er blitt skrevet til mennesker gjennom det inspirerte Ord som åpenbarer Kristus, blir den ene karakteristiske egenskap ved hvem og hva Jesus er, illustrert i Johannes' virksomhet med å nedtegne budskapet. Idet han skrev de ting som da var, skrev han også de ting som ennå skulle komme.

Sannheten om at historien gjentar seg, blir fremstilt når Johannes nedskriver en advarsel for sin tid og tidsalder, som også er en advarsel for en framtidig tid. Da Johannes skrev til de sju menighetene ved begynnelsen av den kristne kirke, nedtegnet han også en advarsel for den kristne kirke ved verdens ende. Denne egenskapen ved Kristi karakter blir fremstilt når Kristus kalles Alfa og Omega, eller begynnelsen og enden, eller den første og den siste. Ja, Bibelen identifiserer faktisk denne egenskapen ved Kristi karakter som det som beviser at han er den eneste Gud.

I det første kapittelet i Åpenbaringen finner vi at Jesus identifiserer seg selv som Alfa og Omega.

Jeg var i Ånden på Herrens dag, og hørte bak meg en sterk røst, som av en basun, som sa: Jeg er Alfa og Omega, den første og den siste; og: Det du ser, skriv i en bok og send det til de sju menighetene som er i Asia: til Efesos og til Smyrna og til Pergamum og til Tyatira og til Sardes og til Filadelfia og til Laodikea.

Og jeg vendte meg om for å se røsten som talte med meg. Og da jeg hadde vendt meg, så jeg sju lysestaker av gull; og midt iblant de sju lysestakene så jeg en som lignet Menneskesønnen, kledd i en fotsid kjortel og ombundet over brystet med et gullbelte. Hans hode og hans hår var hvite som hvit ull, som snø; og hans øyne var som ildslue; og hans føtter lignet skinnende kobber, som om de glødet i en ovn; og hans røst var som lyden av mange vann. I sin høyre hånd hadde han sju stjerner; og ut av hans munn gikk et skarpt tveegget sverd; og hans åsyn var som solen når den skinner i sin kraft.

Og da jeg så ham, falt jeg ned for hans føtter som død. Og han la sin høyre hånd på meg og sa til meg: Frykt ikke; jeg er den første og den siste. Åpenbaringen 1:10–17.

Det finnes mye sannhet i disse versene, men her vil jeg ganske enkelt påpeke at da Johannes hørte Kristi røst, lik en basun, og vendte seg for å se hvem det var som talte til ham, så han Jesus Kristus som den himmelske yppersteprest i det hellige i den himmelske helligdom. Jesus identifiserte deretter seg selv som Alfa og Omega og som den første og den siste. I budskapet og dets formidling i de tre første versene fant vi en sannhetens linje som svarte til sannhetens linje ved slutten av Åpenbaringen. Som Alfa og Omega fremstiller Jesus enden sammen med begynnelsen, den siste sammen med den første. Ved slutten av Åpenbarings bok, slik som i begynnelsen, identifiserer Han seg igjen som Alfa og Omega.

Og han sa til meg: Disse ord er trofaste og sanne; og Herren, de hellige profeters Gud, har sendt sin engel for å vise sine tjenere de ting som snart må skje. Se, jeg kommer snart. Salig er den som holder fast ved ordene i denne boks profeti.

Og jeg, Johannes, så disse ting og hørte dem. Og da jeg hadde hørt og sett, falt jeg ned for å tilbe for føttene til engelen som viste meg disse ting. Da sier han til meg: Se til at du ikke gjør det! For jeg er din medtjener og dine brødres, profetenes, og deres som holder fast ved ordene i denne bok. Tilbe Gud.

Og han sier til meg: Forsegl ikke ordene i profetien i denne bok; for tiden er nær.

Den som gjør urett, la ham fremdeles gjøre urett; og den som er uren, la ham fremdeles være uren; og den som er rettferdig, la ham fremdeles være rettferdig; og den som er hellig, la ham fremdeles være hellig.

Og se, jeg kommer snart, og min lønn er med meg for å gi enhver etter som hans gjerning skal være. Jeg er Alfa og Omega, begynnelsen og enden, den første og den siste. Åpenbaringen 22:7–13.

Åpenbaringsboken beskriver omhyggelig at når Johannes nedtegner budskapet, skulle budskapet være basert på prinsippet om at begynnelsen illustrerer enden. Budskapet er den første sannhet som åpnes i Åpenbaringsboken, og den selvsamme sannhet er den siste som uttales i boken. Og i vitnesbyrdet ved begynnelsen og ved avslutningen av Åpenbaringsboken identifiserer Jesus seg selv som Alfa og Omega, begynnelsen og enden, og som den første og den siste.

De tre første versene i Åpenbaringsboken identifiserer den siste advarselsbudskapet til menneskeheten. Det er advarselen som går forut for de sju siste plagene og Kristi annet komme. Budskapet i Jesu Kristi åpenbaring ble «sendt og gjort kjent i tegn» «ved hans engel».

Det samme advarselsbudskapet blir deretter identifisert i det siste avsnittet i Åpenbaringen, og det blir også fremstilt som den tredje engelen i Åpenbaringen fjorten.

Og den tredje engelen fulgte etter dem og sa med høy røst: Dersom noen tilber dyret og dets bilde, og tar dets merke på sin panne eller på sin hånd, da skal også han drikke av Guds vredes vin, den som er skjenket ublandet i hans harmes beger; og han skal pines med ild og svovel for de hellige englers åsyn og for Lammets åsyn. Og røyken av deres pine stiger opp i all evighet; og de har ingen hvile dag eller natt, de som tilber dyret og dets bilde, og enhver som tar dets navns merke. Åpenbaringen 14:9–11.

Den siste advarselsbudskapen er budskapet som framstilles som den tredje engelen. Det er den siste advarselen, for den identifiserer direkte den siste prøven for menneskeheten. Det er en annen engel som følger etter og slutter seg til den tredje engelen, og også den engelen er den siste advarselsbudskapen.

Og etter dette så jeg en annen engel stige ned fra himmelen, med stor makt; og jorden ble opplyst av hans herlighet. Og han ropte med veldig røst og sa: Falt, falt er Babylon, den store, og hun er blitt et tilholdssted for demoner og et skjulested for hver uren ånd og et bur for hver uren og avskyelig fugl. For alle folkeslag har drukket av hennes horeeris vredes vin, og kongene på jorden har drevet hor med henne, og kjøpmennene på jorden er blitt rike av overfloden av hennes vellyst.

Og jeg hørte en annen røst fra himmelen si: Gå ut fra henne, mitt folk, for at dere ikke skal bli delaktige i hennes synder, og for at dere ikke skal få del i hennes plager. For hennes synder har nådd helt opp til himmelen, og Gud har kommet hennes misgjerninger i hu. Åpenbaringen 18:1–5.

Budskapet som er Jesu Kristi åpenbaring, fremstilles i kapittel én, kapittel fjorten, kapittel atten og kapittel tjue-to. Budskapet betegnes ved en engel som i den første og den siste henvisningen i Åpenbaringen identifiseres som engelen Gabriel, og deretter blir budskapet i kapittel fjorten og atten symbolsk fremstilt ved en engel som flyr på himmelen eller kommer ned fra himmelen.

Engelen som stiger ned fra himmelen i kapittel atten, er tidligere forbilledlig fremstilt i kapittel ti, når en engel stiger ned og setter én fot på landet og en annen på havet. Den engelen har en bok som Johannes blir befalt å ete, og som gjør hans munn søt og hans buk bitter. Boken Johannes eter, er et budskap, og budskapet som den lille boken representerer, er et forbilde på budskapet til engelen i Åpenbaringen atten; således er også dette en fremstilling av det endelige advarselsbudskapet.

Det blir sagt at Guds budskap ble sendt og tilkjennegitt ved en engel, og når vi nøye ser etter at den siste advarselsbudskapet skal være fremstilt i Åpenbaringsboken, finner vi at en engel sju ganger tilkjennegir det siste advarselsbudskapet. I de første og de siste tilfellene var det engelen Gabriel. Så har vi i Åpenbaringen 10 en engel som kommer ned med en liten bok i hånden. I Åpenbaringen 14 har vi ytterligere tre engler, som alle representerer det siste advarselsbudskapet. Deretter har vi i Åpenbaringen 18 enda en engel som representerer nøyaktig det samme siste advarselsbudskapet. Sju siste advarselsbudskap blir representert ved engler. Den første og den siste er engelen Gabriel, og de fem englene mellom den første og den siste er symbolske engler.

Selvsagt har hver av de sju menighetene også en engel, men de bærer et budskap til menighetene, mens det siste advarselsbudskapet som vi har drøftet, er et budskap som omfatter hele verden som sitt publikum.

Hver av de syv profetiske linjene som representerer det endelige advarselsbudskapet, bør vurderes nøye og bringes i samsvar med hverandre, men på dette punkt ønsker jeg ganske enkelt å definere et grunnleggende prinsipp om Alfa og Omega. Den første gangen et emne nevnes i Guds ord, er den viktigste henvisningen. Den første gangen «sæd» nevnes i Bibelen, er i 1. Mosebok 1,11, hvor vi får vite at sæden skulle frembringe «etter sitt slag». Den første omtalen av sæden understreker at den har det DNA som er nødvendig for å reproducere seg selv. Jesus identifiserte Guds Ord som en sæd.

Samme dag gikk Jesus ut av huset og satte seg ved sjøen. Og store folkeskarer samlet seg om ham, slik at han gikk om bord i en båt og satte seg; og hele folkemengden stod på stranden. Og han talte mange ting til dem i lignelser og sa:

Se, en såmann gikk ut for å så. Og da han sådde, falt noen sædekorn ved veien, og fuglene kom og åt dem opp. Noen falt på steingrunn, hvor de ikke hadde mye jord; og straks skjøt de opp, fordi de ikke hadde dyp jord. Men da solen steg opp, ble de svidd; og fordi de ikke hadde rot, visnet de bort. Og noen falt blant torner; og tornene skjøt opp og kvalte dem. Men andre falt i god jord og bar frukt, noen hundrefold, noen sekstifold, noen trettifold. Den som har ører å

høre med, han høre.

Og disiplene kom og sa til ham: Hvorfor taler du til dem i lignelser?

Han svarte og sa til dem: Fordi det er gitt dere å kjenne himmelrikets hemmeligheter, men dem er det ikke gitt. For den som har, til ham skal det bli gitt, og han skal ha overflod; men den som ikke har, fra ham skal selv det bli tatt bort som han har. Derfor taler jeg til dem i lignelser: fordi de, skjønt de ser, ikke ser, og skjønt de hører, ikke hører og heller ikke forstår. Og på dem blir Esaias' profeti oppfylt, den som sier: Dere skal høre og høre, men ikke forstå, og dere skal se og se, men ikke skjelne. For dette folks hjerte er blitt forherdet, og deres ører hører tungt, og sine øyne har de lukket, for at de ikke skal se med øynene og høre med ørene og forstå med hjertet og omvende seg, så jeg kunne lege dem.

Men salige er deres øyne, fordi de ser, og deres ører, fordi de hører. For sannelig sier jeg dere: Mange profeter og rettferdige menn har ønsket å se det som dere ser, og har ikke sett det, og å høre det som dere hører, og har ikke hørt det.

Hør derfor lignelsen om såmannen.

Når noen hører ordet om riket og ikke forstår det, da kommer den onde og river bort det som ble sådd i hans hjerte. Dette er den som tok imot såkornet ved veikanten.

Men den som ble sådd på steingrunn, det er den som hører ordet og straks tar imot det med glede; men han har ingen rot i seg selv og holder bare ut en tid. Når trengsel eller forfølgelse oppstår for ordets skyld, tar han straks anstøt.

Men den som ble sådd blant tornene, er den som hører ordet; og denne verdens bekymring og rikdommens svik kveler ordet, og han blir uten frukt.

Men den som fikk såkornet på den gode jord, er den som hører ordet og forstår det; han bærer også frukt og gir avkastning, én hundre foll, én seksti og én tretti. Matteus 13:1–23.

Et såkorn, som er Guds Ord, har alt det DNA som er nødvendig for å frembringe en fullstendig plante. Den første omtalen av et emne i Guds Ord innbefatter alle de elementene ved dette emnet som finnes. Dette faktum betegnes som «regelen om første omtale». Jo nærmere denne regelen granskes, desto sikrere blir den.

Før vi fortsetter i vår forklaring av Alfa og Omega og definisjonen av Guds Ord som et sæd, er det verdt å overveie, ut fra avsnittet vi nettopp siterte i Matteus, noen relevante punkter i vår betraktning av Åpenbaringsboken. Alle profetene taler om verdens ende.

«Hver av de gamle profetene talte mindre for sin egen tid enn for vår, slik at deres profetiske tale gjelder for oss. 'Men alt dette hendte dem som forbilder, og det er skrevet til formaning for oss, som de siste tider er kommet til.' 1 Korinterbrev 10:11. 'Det ble dem åpenbart at det ikke var seg selv, men oss de tjente med det som nå er blitt forkynt for dere ved dem som forkynte evangeliet for dere ved Den Hellige Ånd, sendt fra himmelen—ting som engler ønsker å skue inn i.' 1 Peter 1:12....»

«Bibelen har samlet og bundet sammen sine skatter for denne siste generasjon. Alle de store begivenheter og høytidelige handlinger i Det gamle testaments historie har vært, og er, i ferd med å gjenta seg i menigheten i disse siste dager.» Selected Messages, bok 3, 338, 339.

Dette avsnittet fremfører tre vitner, (Paulus, Peter og Ellen White), som vitner om det faktum at alle profetene taler om verdens ende, som nettopp er den tiden da hemmeligheten i Åpenbarings bok blir avforseglet. Derfor, i Matteus tretten, da Jesus sa: «salige er deres øyne, for de ser, og deres ører, for de hører. For sannelig sier jeg dere: Mange profeter og rettferdige har ønsket å se det dere ser, og har ikke sett det, og å høre det dere hører, og har ikke hørt det», uttrykte Han den samme velsignelsen som er omtalt i de tre første versene i Åpenbaringen kapittel én.

Salig er den som leser, og de som hører ordene i denne profetien, og holder fast ved det som er skrevet i den; for tiden er nær. Åpenbaringen 1:3.

Jesus fremstilte lignelsen om såmannen, og deretter blir disiplene ledet til å gå i samtale med ham om lignelsen. Men før de blir ført inn i samhandling med Jesus, sa han til dem, og enda viktigere til oss: «Den som har ører å høre med, han høre.»

Jesus gir lignelsen og avslutter den med advarselen til dem som vil—høre. Deretter ledes disiplene inn i samtalen, hvor Jesus behandler minst tre betydningsfulle tanker. Han påviser et skille mellom to klasser av tilhørere, og ved å gjøre det viser han til et avsnitt fra Jesajas bok for å fremføre et annet vitnesbyrd om to klasser av tilhørere (for husk at alt er satt i sammenhengen av dem som vil høre). Den tredje tanken han legger frem, ut over de to klassene av tilhørere og Jesajas bok som et annet vitnesbyrd, er det forhold at Guds Ord er et såkorn. Det forhold at Guds Ord er et såkorn, er derfor en del av det som skal høres av dem som hører Jesu Kristi Åpenbaring i Åpenbaringen kapittel én. Det er to tilhørere i de tre første versene, slik det også er to klasser av tilhørere i Matteus tretten. Matteus tretten føyer ganske enkelt til et visst innblikk i de ulike måtene de som nekter å høre, velger ikke å høre på. Og Jesajas vitnesbyrd føyer enda mer til det budskapet vi skal høre.

I det året da kong Ussia døde, så jeg også Herren sitte på en trone, høy og opphøyd, og slepet av hans kappe fylte tempelet. Over ham stod serafer; hver av dem hadde seks vinger: med to dekket han sitt ansikt, med to dekket han sine føtter, og med to fløy han. Og den ene ropte til den andre og sa: Hellig, hellig, hellig er hærskares Herre; all jorden er full av hans herlighet. Og dørstolpene skalv ved røsten fra ham som ropte, og huset ble fylt med røyk.

Da sa jeg: Ve meg! For det er ute med meg; for jeg er en mann med urene lepper, og jeg bor midt iblant et folk med urene lepper; for mine øyne har sett Kongen, Herren, hærskares Gud.

Da fløy en av serafene til meg; i hånden hadde han en glødende kull, som han hadde tatt med tangen fra alteret. Og han rørte ved min munn med den og sa: Se, denne har rørt ved dine lepper; din misgjerning er tatt bort, og din synd er sonet.

Så hørte jeg Herrens røst som sa: Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for oss? Da sa jeg: Her er jeg; send meg.

Og han sa: Gå og si til dette folk: Hør og hør, men forstå ikke; se og se, men skjønn ikke. Gjør hjertet til dette folk fett, gjør deres ører tunge, og lukk deres øyne, for at de ikke skal se med sine øyne og høre med sine ører og forstå med sitt hjerte og omvende seg og bli helbredet.

Da sa jeg: Herre, hvor lenge? Og han svarte: Inntil byene ligger øde uten innbyggere, og husene uten mennesker, og landet er fullstendig lagt øde, og Herren har ført menneskene langt bort, og det er et stort frafall midt i landet. Men ennå skal det være en tiendedel i det, og den skal vende tilbake og bli fortært, lik en terebinte og lik en eik, hvis stubb blir tilbake når de feller sine blader: slik skal den hellige ætt være dets stubb. Jesaja 6:1–13.

Selvsagt er dette avsnittet fra Jesaja fullstendig forbløffende i dybden av de profetiske emnene det behandler. Mange av disse emnene er blitt drøftet gjentatte ganger i Habakkuks Tavler, så vi vil ganske enkelt oppsummere de punktene i avsnittet som støtter vår betraktning av Jesu henvisning til at Hans ord er et såkorn.

Det er blitt fastslått at Jesaja i dette avsnittet representerer en profet, og derfor Guds folk ved tidens ende. Enda viktigere for vårt poeng er det at Jesaja representerer et folk som levde i synd, samtidig som de virket innenfor Guds menighet. Inntil Jesaja fikk åpenbaringen av Guds herlighet, erkjente han ikke sin egen syndighet. Han var laodikeisk; han var blind.

«Jesaja hadde fordømt andres synd; men nå ser han seg selv utsatt for den samme domfellelse som han hadde uttalt over dem. Han hadde vært tilfreds med en kald, livløs seremoni i sin tilbedelse av Gud. Dette hadde han ikke erkjent før synet av Herren ble gitt ham. Hvor lite syntes nå hans visdom og hans evner å være, idet han skuet helligdommens hellighet og majestet. Hvor uverdig han var! hvor uskikket til hellig tjeneste! Hans syn på seg selv kunne uttrykkes med apostelen Paulus' ord: 'Jeg elendige menneske! hvem skal fri meg fra dette dødens legeme?''»

«Men hjelp ble sendt til Jesaja i hans nød. «Da fløy en av serafene til meg; i hånden hadde han en glødende kull, som han hadde tatt med tangen fra alteret. Og han rørte ved min munn med den og sa: Se, denne har rørt ved dine lepper; din misgjerning er tatt bort, og din synd er sonet.» Jesaja 6:6, 7.

Synet som ble gitt Jesaja, fremstiller tilstanden hos Guds folk i de siste dager. De har det privilegium ved tro å se det verk som går fremover i den himmelske helligdom. «Og Guds tempel i himmelen ble åpnet, og hans pakts ark ble sett i hans tempel.» Idet de ved tro ser inn i det aller helligste og ser Kristi gjerning i den himmelske helligdom, erkjenner de at de er et folk med urene lepper,—et folk hvis lepper ofte har talt tomhet, og hvis evner ikke er blitt helliget og tatt i bruk til Guds ære. Med rette kan de fortvile når de sammenligner sin egen svakhet og uverdighet med renheten og skjønnheten i Kristi herlige karakter. Men dersom de, lik Jesaja, vil motta det inntrykk Herren har til hensikt å gjøre på hjertet, dersom de vil ydmyke sine sjeler for Gud, er det håp for dem. Løftets bue er over tronen, og det verk som ble gjort for Jesaja, skal bli utført i dem. Gud vil svare på de bønner som stiger opp fra det sønderknuste hjerte.

«Hensikten med dette Guds store og høytidelige verk er å samle kornbåndene til den himmelske låve; for jorden skal fylles med Herrens herlighet. La da ingen bli motløse når de ser den rådende ugudelighet og hører språket som kommer fra urene lepper. Når mørkets makter stiller seg opp mot Guds folk; når Satan samler sine styrker til den siste store strid, og hans makt synes å være stor og nesten overveldende, [da] vil det klare synet av den guddommelige herlighet, tronen høy og opphøyet, hvelvet av løftets bue, gi trøst, visshet og fred.» Review and Herald, 22. desember 1896.

Synet «representerer tilstanden hos Guds folk i de siste dager». Guds folk i de siste dager er laodikeere.

Og skriv til engelen for menigheten i Laodikea: Dette sier Amen, det trofaste og sanne vitne, opphavet til Guds skaperverk: Jeg vet om dine gjerninger, at du verken er kald eller varm. Jeg skulle ønske at du var kald eller varm. Men fordi du er lunken, og verken kald eller varm, vil jeg spy deg ut av min munn. For du sier: Jeg er rik, og er blitt rik, og har ikke behov for noe; og du vet ikke at du er ussel og ynkelig og fattig og blind og naken. Jeg råder deg til å kjøpe av meg gull lutret i ild, for at du kan bli rik, og hvite klær, for at du kan kle deg og din nakenhets skam ikke skal bli åpenbart, og salv dine øyne med øyensalve, for at du kan se.

Alle dem jeg elsker, refser og tukter jeg; vær derfor nidkjær og omvend deg. Se, jeg står for døren og banker; om noen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham og holde måltid med ham, og han med meg. Den som seirer, vil jeg gi å sitte med meg på min trone, likesom også jeg seiret og satte meg med min Far på hans trone.

Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene. Åpenbaringen 3:14–22.

Budskapet til menigheten i Laodikea er en rystende irettesettelse og gjelder Guds folk i vår tid.

«Og skriv til engelen for menigheten i Laodikea: Dette sier Amen, det trofaste og sanne vitne, opphavet til Guds skapning: Jeg vet om dine gjerninger, at du verken er kald eller varm. Gid du var kald eller varm! Derfor, fordi du er lunken og verken kald eller varm, vil jeg spy deg ut av min munn. For du sier: Jeg er rik, har overflod og trenger ikke noe. Og du vet ikke at du er ussel og ynkelig og fattig og blind og naken.»

«Herren viser oss her at budskapet som skal bæres til Hans folk av de tjenere som Han har kalt til å advare folket, ikke er et budskap om fred og trygghet. Det er ikke bare teoretisk, men praktisk i enhver henseende. Guds folk blir i budskapet til laodikeerne fremstilt som i en stilling av kjødelig trygghet. De er sorgløse og tror seg å være i en opphøyet tilstand av åndelige erfaringer. 'For du sier: Jeg er rik og har overflod og trenger intet; og du vet ikke at du er ussel og ynkelig og fattig og blind og naken.'»

«Hvilket større bedrag kan komme over menneskesinn enn en tillit til at de har rett, når de i alt tar feil! Den sanne vitnes budskap finner Guds folk i et sørgelig bedrag, og likevel oppriktige i dette bedraget. De vet ikke at deres tilstand er ynkelig i Guds øyne. Mens de som tiltales, smigrer seg med at de befinner seg i en opphøyet åndelig tilstand, bryter den sanne vitnes budskap deres trygghet ved den oppsiktsvekkende fordømmelsen av deres sanne tilstand av åndelig blindhet, fattigdom og elendighet. Dette vitnesbyrdet, så skarpt og strengt, kan ikke

være en feil, for det er det sanne vitne som taler, og Hans vitnesbyrd må være riktig.»

«Det er vanskelig for dem som føler seg trygge i sine oppnåelser, og som mener seg å være rike på åndelig kunnskap, å ta imot budskapet som erklærer at de er bedratt og trenger enhver åndelig nåde. Det usantgjorte hjertet er 'svikefullt framfor alt, og desperate ondt.' Det ble vist meg at mange smigrer seg selv med at de er gode kristne, som ikke har en eneste lysstråle fra Jesus. De har ingen levende erfaring for seg selv i det guddommelige liv. De trenger et dypt og grundig verk av selvfordreelse for Gud før de vil føle sitt sanne behov for alvorlig, utholdende anstrengelse for å vinne Åndens dyrebare nådegaver.» Testimonies, bind 3, 252, 253.

Da Jesaja var omvendt fra sin laodikeiske tilstand, meldte han seg frivillig til å bringe det siste advarselsbudskapet til verden. Tredje vers i kapittel seks knytter Jesajas profetiske historie til den profetiske historien i Åpenbaringen atten, når engelen stiger ned og opplyser jorden med sin herlighet.

Og etter dette så jeg en annen engel stige ned fra himmelen; han hadde stor makt, og jorden ble opplyst av hans herlighet. Åpenbaringen 18:1.

Jesaja representerer Guds folk i den tiden da engelen i Åpenbaringen atten stiger ned, for da han ble tatt inn i den himmelske helligdom, hørte han serafene forkynne: «Hellig, hellig, hellig er Herren, hærskaenes Gud; hele jorden er full av hans herlighet.» Jesaja, likesom Johannes i Åpenbaringen, representerer Guds folk som forkynner det siste advarselsbudskapet. Johannes kalte Guds folk «resten», og Jesaja omtalte dem som «en tiendedel», eller en tiende. Rotordet på hebraisk betyr «å gi tiende».

Det profetiske spørsmålet «hvor lenge?» som Jesaja stilte, blir stilt gjentatte ganger i Guds ord (og for korthets skyld er svaret på spørsmålet «hvor lenge?» at det markerer ankomsten av den nasjonale søndagsloven i De forente stater.) Ifølge Ellen White vil på den tid «nasjonalt frafall bli etterfulgt av nasjonal ruin», og ifølge Jesaja er det når «byene blir lagt øde uten innbyggere, og husene uten mennesker, og landet blir fullstendig ødelagt, og Herren har ført menneskene langt bort, og det blir en stor fraflytting midt i landet.» Den «store fraflytting midt i landet» er de «mange» som blir felt ved søndagsloven ifølge Daniel 11:41. Dette er personene i Jesaja seks og Matteus tretten som har øyne, men ikke ser, og har ører, men ikke hører, og også dem i Åpenbaringen tre som avviser rådet til menigheten i Laodikea.

Han skal også trenge inn i det herlige land, og mange land skal bli styrtet; men disse skal unnsnippe av hans hånd: Edom og Moab og de fremste av Ammons barn. Daniel 11:41

Jesaja hadde et syn av Jesus Kristus i Hans helligdom, slik også Johannes hadde det i Åpenbaringen. Jesaja representerer «tienden» som «vender tilbake» og «skal fortæres» lik et tre. Det hebraiske ordet som er oversatt med «fortæres», betyr å fortære ved ild. Likevel har «tienden» en «substans» i seg som ilden ikke fortærer. Tydeligvis hadde ikke ni tideler denne substansen? Ilden som fremstilles som å ete opp og fortære teil- og eiketreet, er ilden fra Paktens Budbærer, som kommer plutselig til sitt tempel i Malakis bok.

Se, jeg sender min budbærer, og han skal rydde vei for mitt åsyn; og Herren, som dere søker, skal brått komme til sitt tempel, paktens budbærer, som dere har deres glede i; se, han skal komme, sier Herren, hærskaenes Gud.

Men hvem kan utholde hans kommes dag? Og hvem kan bli stående når han åpenbarer seg? For han er lik en smelters ild og lik tvetteres såpe. Og han skal sitte som den som smelter og renser sølv; og han skal rense Levis sønner og lutre dem som gull og sølv, så de kan bære fram for Herren et offer i rettferdighet. Da skal Judas og Jerusalems offer være til behag for Herren, som i gamle dager og som i fordums år. Malaki 3:1–4.

Jesajas tiende, (som er en tiende), er også Malakis «offergave i rettferdighet». Malakis offergave er Guds folk, fremstilt som «Levis sønner», som renses ved ild for å frembringe en «offergave i rettferdighet», og de som blir «fortært» av ild i Jesajas vitnesbyrd, er den tiende, eller en tiendedel.

Etter den Guds nåde som er gitt meg, har jeg som en vis byggmester lagt grunnvollen, og en annen bygger videre på den. Men enhver må se til hvordan han bygger på den. For noen annen grunnvoll kan ingen legge enn den som er lagt, og den er Jesus Kristus. Men om noen bygger på denne grunnvoll med gull, sølv, kostbare steiner, tre, høy, strå, da skal enhvers verk bli åpenbart; for dagen skal gjøre det kjent, fordi det blir åpenbart ved ild; og ilden skal prøve enhvers verk, hva slags det er. 1 Korinterbrev 3:10–13.

Paulus erklærer her at enhver manns gjerninger skal bli åpenbart ved «ild». Hos Malaki brenner ilden bort slagget. Hos Jesaja finner renselsen av «tiendedelen» sted «når» de kaster av sine blader. Bladene er et symbol på skjult synd, skinnhellighet og overmøt, slik Adam og Eva vitner om.

Jesajas «tidel» har en substans i seg som ikke kan brennes bort, og denne substansen er «den hellige sæd». De har Kristus i seg, håpet om herlighet. Jesaja er selv «en hellig sæd» og også den «tidelen» som han identifiserer. Både «den hellige sæd» og «tidelen» vender tilbake fra en laodikeisk tilstand til den filadelfiske tilstand gjennom Jesu Kristi åpenbaring i hans helligdom.

Synet av Guds herlighet som får Jesaja til å rope ut at han er fortapt, at han er et menneske som er urent og en synder med behov for tilgivelse, finner sted i den himmelske helligdom når trærne kaster av seg bladene. Ordet «kaste» betyr å «kaste ut», eller å «hogge ned» et tre. Her fremstilles utkastelsen av Laodikea. En «tiendedel» eller levning vil gå gjennom den rensende «ilden» som frembringes ved Malakis Paktens Budbærer, og således få sine menneskelige gjerninger åndelig brent bort, slik at bare «substansen» blir tilbake, den som ikke kan brennes bort, og som er den «hellige sæd». De som nekter å høre, vil bli kastet av som døde, tørre blader, eller spydd ut av Herrens munn.

Jesus er den hellige sæd, og et sædkorn har alt det nødvendige DNA for å frembringe hele planten. Guds Ord er en sæd, og derfor inneholder den første omtalen av en ting i Guds Ord all den informasjon som er nødvendig for å føre dette emnet til full modenhet i den troende, dersom det blir rett forstått.

Jesaja kapittel seks identifiserer et folk som ikke vil «høre» i den tidsperioden da du MÅ høre for å bli velsignet med budskapet i Jesu Kristi Åpenbaring. Folket som Jesus henviste til, var Guds

utvalgte folk; de var Hans hustru, de var Hans paktsfolk, de var det gamle Israel.

Det gamle Israel, eller det første Israel, er et forbilde på det moderne Israel, eller det siste Israel. Guds folk ved verdens ende er syvendedagsadventistene, Hans utvalgte folk, Hans hustru, Hans paktsfolk—det moderne Israel. Vitnesbyrdet i Jesajas historie, sammenholdt med Kristi historie, gir to vitner som stadfester at syvendedagsadventismen ved verdens ende vil befinne seg i en fortapt og uredelig «tilstand» fremstilt i budskapet til Laodikea.

De er ikke i egentlig forstand ufrelige, men bare ufrelige i sin laodikeiske tilstand, slik Jesaja var det før sin erfaring, og slik jødene var det i Kristi historie.

En av de ting en laodikeer må «høre», er lignelsen om såmannen. Han må «høre» i den lignelsen at Guds Ord er et «såkorn», en hellig sæd. Når dette er «hørt», da er en grunnvoll lagt som begynner å åpne Åpenbaringens hemmelige budskap, for dette budskapet er innhyllet i den dype erkjennelse at Jesus er Alfa og Omega, den Første og den Siste, Begynnelsen og Enden. Å forstå forholdet mellom enden og begynnelsen innebærer å forstå at Jesus er Ordet, og Han er Såkornet.

I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Han var i begynnelsen hos Gud. Alt er blitt til ved ham, og uten ham er ikke noe blitt til av alt som er blitt til. I ham var liv, og livet var menneskenes lys. Og lyset skinner i mørket, og mørket fattet det ikke. Johannes 1:1–5.

Til Abraham og hans ætt ble løftene gitt. Det står ikke: «og til ættene», som om det gjaldt mange, men som om det gjaldt én: «og til din ætt», som er Kristus. Galaterne 3:16.

For å forstå forholdet mellom enden og begynnelsen kreves det forståelse av «regelen om første omtale». Regelen om første omtale fastslår at begynnelsen på et emne er den viktigste referansen, for den rommer hele fortellingen, ettersom Guds Ord er et frø. Den siste referansen er den nest viktigste, i den forstand at det er der alle fortellingens elementer knyttes sammen uten at noen løse ender blir stående igjen. Men det er de mellomliggende referansene til et emne som tilfører fortellingen styrke og klarhet, og i den forstand er midten like vesentlig som begynnelsen eller avslutningen.

Det er langt mer å ta opp om dette emnet, men når vi vender tilbake til avsnittet i Matteus tretten, kan vi merke oss at Jesus identifiserte to kategorier av personer som hører eller ikke hører. Han identifiserer mer enn én måte å ikke høre på, men deretter uttaler han en velsignelse over dem som hører.

Men salige er deres øyne, fordi de ser, og deres ører, fordi de hører. For sannelig sier jeg dere: Mange profeter og rettferdige menn har ønsket å se det som dere ser, og har ikke sett det, og å høre det som dere hører, og har ikke hørt det. Hør derfor lignelsen om såmannen. Matteus 13:16–18.

Profetisk sett er denne «velsignelsen» derfor den selvsamme velsignelsen som i Åpenbaringen 1,3:

Salig er den som leser, og de som hører ordene i denne profeti og holder fast på det som er skrevet i den; for tiden er nær.

Jesu henvisning i Matteus tretten til Jesaja seks, sammen med Ellen Whites skrifter, bekrefter at det finnes ting som blir sett og hørt ved verdens ende, ting som var så veldige at mange rettferdige menn og profeter ønsket å leve i den tidsperiode da det siste advarselsbudskapet skulle avforsegles, og at mennesker da skulle «se» og «høre» dem.

Johannes ble befalt å forsegle det som de «syv tordener» talte i kapittel ti, og i kapittel tjue-to lyder kunngjøringen: «Forsegl ikke ordene i denne boks profeti; for tiden er nær.» Det neste verset identifiserer avslutningen på menneskets prøvetid. Like før prøvetiden avsluttes, lyder en kunngjøring om å åpne de «syv tordener», som er det eneste avsnittet i Åpenbaringsboken som er forseglet på den tiden. Om de «syv tordener» blir vi opplyst at de representerer adventismens begynnelse og avslutning.

«Det særlige lys som ble gitt til Johannes, og som kom til uttrykk i de sju tordener, var en skildring av begivenheter som ville finne sted under den første og den andre engels budskap....»

«Etter at disse sju tordener hadde latt sine røster høre, kommer påbudet til Johannes, slik det kom til Daniel, angående den lille boken: 'Forsegl det som de sju tordener uttalte.' Disse angår fremtidige begivenheter som vil bli åpenbart i sin rette orden.» The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 7, 971.

De sju tordener representerer begivenhetene under adventismens begynnelse i historien om den første og den andre engels budskap, fra 1798 inntil 22. oktober 1844, og i den samme artikkelen som er nevnt ovenfor blir vi opplyst om at de sju tordener «angår framtidige begivenheter som vil bli åpenbart i sin orden.» Adventismens begynnelseshistorie illustrerer adventismens avslutning, for Jesus Kristus, som Alfa og Omega, setter sin signatur på hele adventismens historie, for den er en like hellig historie som historien om det gamle Israel.

Ifølge Jesus i Matteus tretten er disse hendelsene det som profetene ønsket å se, og som disiplene var salige for å kjenne. Disse disiplene representerer Guds folk ved verdens ende, som er salige for det de ser og hører. Det de ser og hører, er budskapet i Jesu Kristi åpenbaring, som også er framstilt ved de sju tordener, som representerer både millerittisk historie og historien om de hundre og førtifire tusen.

«Alle de budskap som ble gitt fra 1840–1844, skal nå fremholdes med kraft, for det er mange mennesker som har mistet sin orientering. Budskapene skal gå til alle menighetene.

«Kristus sa: 'Salige er deres øyne, fordi de ser, og deres ører, fordi de hører. For sannelig sier jeg dere: Mange profeter og rettferdige har ønsket å se det som dere ser, og fikk ikke se det, og å høre det som dere hører, og fikk ikke høre det' [Matteus 13:16, 17]. Salige er de øyne som så de ting som ble sett i 1843 og 1844.»

«Budskapet ble gitt. Og det bør ikke være noen forsinkelse med å gjenta budskapet, for tidens tegn går i oppfyllelse; avslutningsverket må fullføres. Et stort verk vil bli utført på kort tid. Et budskap vil snart bli gitt etter Guds forordning, og det vil svulme opp til et høyt rop. Da skal Daniel stå fram på sin plass for å avlegge sitt vitnesbyrd.» Manuscript Releases, bind 21, 437.

Ellen White identifiserer den historien som Kristus identifiserte som den historie rettferdige menn ønsket å få se, som millerittenes historie fra 1840 til og med 1844, og sier deretter at et «budskap vil snart bli gitt ved Guds bestemmelse, som skal vokse til et høyt rop». Det «høye rop» symboliserer den tredje engels siste advarsel, og når dette budskapet blir gitt, vil det gjenta historien fra adventismens begynnelse. Det siste advarselsbudskapet er de «budskap» som skal «gå til alle menighetene», og alle «budskapene gitt fra 1840–1844 skal nå gjøres virkningsfulle».

Alfa og Omega illustrerer enden ved begynnelsen. Ellen White sier at «budskapene skal gå til alle menighetene», og Jesus sa til Johannes: «Jeg er Alfa og Omega, den første og den siste; og det du ser, skriv i en bok og send den til de sju menighetene som er i Asia: til Efesos og til Smyrna og til Pergamon og til Tyatira og til Sardes og til Filadelfia og til Laodikea.»

Budskapene fra 1840 til 1844 er en del av det som skal sendes til menighetene.